

ת"פ 356/11/14 - מדינת ישראל נגד אלכסנדר קמנקו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 356-11-14 מדינת ישראל נ' קמנקו
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אלכסנדר קמנקו

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד דניאל שמשילשווילי

ב"כ הנאשם: עו"ד אלכס גפני

הכרעת דין

האישום ויריעת המחלוקת

1. הנאשם מואשם בעבירות פריצה לבניין שאינו דירה או בית תפילה, לפי סעיף 407(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), ובעבירת גניבה העולה על 500,000 ₪ לפי סעיף 384א(ב) לחוק העונשין.

2. על פי המתואר בכתב האישום, הנאשם עבד בחברת "פרודיקטה" (להלן: "החברה") במשך כעשר שנים עד לפיטוריו בחודש פברואר 2010. במהלך התקופה האמורה היה לנאשם כרטיס כניסה למשרדי החברה והוא ידע את הקוד לדלת הכניסה. ביום 23.4.11, סמוך לשעה 18:41, נכנס הנאשם למשרדי החברה באמצעות הקשת קוד הכניסה שהיה מוכר לו מתקופת עבודתו במקום, ללא קבלת רשות מבעלי החברה או הסכמתם, נטל חמישה דיסקים קשיחים, המכילים מידע רב וחשוב לחברה, המוערך במיליוני שקלים, הכניסם לתיקו ויצא מהמקום כאשר הוא נושא אותם בתיקו, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול אותם מבעליהם שלילת קבע.

3. תשובת הנאשם לאישום ניתנה ביום 17.7.16. הנאשם, באמצעות בא-כוחו, כפר בכך שעבד בחברה וטען כי העסקתו הייתה שילוב של עובד שכיר ונותן שירותים עצמאי ולא חלק על מועד סיום ההתקשרות עמו. נטען כי, בין היתר, הנאשם סיפק לחברה ציוד מחשבים שרכש. הנאשם הודה כי נכנס למקום במועד המתואר באישום ונטל את הדיסקים, אך נטען כי מדובר בדיסקים ששייכים לו לאחר שנרכשו מכספו, ולאחר שדרש מבעלי החברה מספר

פעמים כי יחזירו לו תשלום עבור אותם דיסקים אך הם התעלמו מבקשותיו. נטען עוד, כי הנאשם ביקש להחזיק את הדיסקים על מנת להתחשבן עם החנות שממנה נרכשו. לבסוף נטען, כי הנאשם לא ידע מה תוכן הדיסקים הקשיחים, לא עיין בהם ולא ידע מה הנתונים שהם מכילים.

4. מטעם המאשימה הוגשו בהסכמה הודעת הנאשם ומזכרים שערכו השוטרים ליאור מלכה ואלכסנדר רומנוב. בנוסף, העידו מטעם המאשימה הגב' גלינה לביץ, בעלת החברה, ומר אלכסנדר וורון, אחראי הרשת בחברה. הודעותיהם של השניים הוגשו בהסכמה במקום חקירה ראשית, והם נחקרו בחקירה נגדית על ידי הסנגור. מטעם ההגנה העידו הנאשם ומר פליקס לביץ, בעל החברה ובן זוגה של גלינה.

5. במהלך שמיעת הראיות ולנוכח דברי העדים, הוסכם על ידי הצדדים שבין הנאשם לחברה לא היו יחסי עובד מעביד מלאים. המחלוקת בין הצדדים נותרה מצומצמת והיא מתמקדת בשלושה נושאים:

א. מספר הדיסקים שנלקחו משרדי החברה על ידי הנאשם;

ב. האם כשנכנס הנאשם למשרדי החברה ונטל את הדיסקים, האמין בתום לב כי הדיסקים הם שלו ושהוא זכאי לקחת אותם לאחר שתמורתם לא שולמה לו על ידי המתלוננים;

ג. מה שווים של הדיסקים שלקח הנאשם.

מספר הדיסקים שנלקחו על ידי הנאשם משרדי החברה

6. הגב' לביץ, בעלת החברה, טענה בהודעותיה במשטרה ובעדותה בבית המשפט כי נגנבו מהחברה ארבעה דיסקים מכל אחד מהשרתים. אזהר מלקבוע ממצאים על סמך עדותה של הגב' לביץ שעוררה מספר קשיים: העברית שבפיה אינה רהוטה והיא אף התקשתה לשמוע את השאלות. הגם שניתן היה לחלץ מתוך דבריה גרסה עקבית, הדברים שאמרה בתשובות לשאלות לא תמיד היו ברורים מבחינת תוכנם. לקראת תום עדותה, צלצל הטלפון של העדה. ביקשתי ממנה מספר פעמים לכבות אותו, והיא, אשר סברה ככל הנראה שאני שואלת אותה שאלות על המקרה, הוסיפה והתייחסה בתשובותיה למעשיו של הנאשם. העדה כיבתה את מכשיר הטלפון רק לאחר שהסנגור הסביר לה בשפה הרוסית את הבקשה. התנהלות זו עוררה תהייה, שמא העדה לא שמעה או לא הבינה שאלות נוספות שנשאלה במהלך הדיון והשיבה על דברים שונים מאלה לגביהם נשאלה. העדה אף סתרה את עצמה בשאלה האם נותר חוב כספי של שכר כלפי הנאשם: בעמ' 10 שורה 2 לפרוטוקול, וגם בהודעתה במשטרה, הודתה כי החברה נותרה חייבת לנאשם סך של 1,000 ₪ עבור עבודתו, ואילו בעמ' 11 שורה 15 שללה קיומו של חוב כלשהו של החברה כלפי הנאשם.

7. מר וורון, אחראי הרשת בחברה, טען בהודעתו במשטרה כי נגנבו בסך הכל שמונה דיסקים, וחזר על הדברים גם בעדותו בבית המשפט. הגם שמדובר במי שעובד בחברה, ומעסיקיו נפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, לא מצאתי סיבה לפקפק בעדותו. העד נכנס לאולם בית המשפט והושיט את ידו ללחיצה לנאשם ולא התרשמתי כי הוא מבקש

להפלילו את להעצים את מעשיו של הנאשם. ניכר מתוך דבריו והתנהלותו בבית המשפט, כי אמר אמת. הוא ענה לשאלות בצורה ברורה וישירה, לא ביקש להשלים פרטים שלא זכר, ואמר לגביהם בפשטות כי אינו זוכר. העד הוא איש מקצוע ובעל הבנה בתחום המחשבים. מספר הדיסקים החסרים ידוע לו מתוך בדיקה שערך בתחום המצוי בהבנתו המקצועית, ומשכך אני מקבלת את עדותו בעניין זה ללא היסוס.

8. הנאשם טען בהודעתו במשטרה, כי לקח חמישה דיסקים (ת/1 שורה 230) וביום שבו נגבתה ההודעה, 16.12.11, אף חתם על התחייבות להחזיר חמישה כוננים קשיחים למשטרה (ת/3א). באותו תאריך, בשעה 21:40 חזר הנאשם לתחנת המשטרה והחזיר ארבעה כוננים. במזכר המתעד אירוע זה (ת/3ב) מתואר כי הנאשם אמר לשוטרים, כי שכח שישנם רק ארבעה כוננים ולא חמישה, כפי שטען בחקירה.

9. מזכר שערך השוטר אלכסנדר רומנוב ביום 20.12.11 (ת/ג2) מתאר כי הרכוש שהחזיר הנאשם הוחזר לגב' לביץ והיא חתמה על כך שאין לה כל טענה כלפי משטרת ישראל לגבי הרכוש שהוחזר.

10. מר פליקס לביץ, אשר נקרא אמנם לעדות מטעם ההגנה, ואולם ברור כי עדותו לא נועדה לסייע לנאשם, אמר כי הוא חושב שנגנבו בערך ארבעה דיסקים משני שרתים או משרת אחד, ועל פי סברתו הוחזרו שניים, אך אישר כי ייתכן שהוחזרו ארבעה דיסקים.

11. טענת הנאשם בעדותו, לפיה לקח ממשרדי החברה ארבעה דיסקים בלבד, נסתרת באמצעות עדותו של מר וורון ואף מתוך הודעתו של הנאשם עצמו, אשר טען בגרסה ראשונה, כי לקח חמישה דיסקים. אמנם, העובדה כי הגב' לביץ קיבלה לידיה ארבעה דיסקים בלבד וחתמה על כך שאין לה טענות נוספות למשטרת ישראל בעניין הרכוש שהוחזר, מבלי שטענה כי חסרים ארבעה דיסקים נוספים, עשויה לעורר תהייה, כמו גם דבריו של מר לביץ, ואולם לנוכח העובדה כי מדובר במי שאינם בעלי הבנה טכנית בנושא, לא סברתי כי יש בכך כדי לפגום במשקל עדותו של מר וורון.

12. משכך, הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם לקח ממשרדי החברה ארבעה דיסקים מתוך כל אחד מהשרתים, ובסך הכל שמונה דיסקים, זאת הגם שהמאשימה ייחסה לנאשם נטילת חמישה דיסקים בלבד, ככל הנראה על בסיס דבריו בהודעתו במשטרה.

כוונת הנאשם בעת נטילת הרכוש

13. תמצית טענת ההגנה בעניין זה היא כי לא מתקיים היסוד "בלי תביעת זכות בתום לב", שהוא מיסודות עבירה הגניבה שהגדרתה בסעיף 383 לחוק העונשין. על פי הנתען, הנאשם סבר בתום לב שיש לו זכות לקחת את הדיסקים מאחר שהוא שילם עליהם ולא קיבל מהחברה את תמורתם, ומשכך, אין מתקיימת עבירת הגניבה, וממילא אין מתקיימים כל יסודות עבירת ההתפרצות לבנין שאינו מקום מגורים או תפילה. בהקשר זה נסמך ב"כ הנאשם על פסק דינו של בית המשפט העליון בד"נ 6/75 מדינת ישראל נ' פרץ (פ"ד כט(2), 544) ועל פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים בת"פ 38206-11-12 מדינת ישראל נ' כהן ואח' (17.7.16).

14. הנאשם טען בעדותו במשפט, כי במסגרת עבודתו כנותן שירותי מחשוב לחברה, הוא נהג להמליץ בפני הבעלים על רכישת ציוד מחשב, ולאחר שקיבל ממנו אישור לרכישה, נהג לרכוש את הציוד בחנות שממנה היה רוכש ציוד באופן תדיר. על פי ההסכם המתמשך עם אותה חנות, הנאשם נהג לקחת ציוד מהחנות לצורך התקנתו בחברה או אצל לקוחות אחרים שלו, והחברה מסרה לו המחאה לצורך התשלום לחנות. הגב' לביץ היא שטיפלה בנושא התשלומים ומסרה לו את ההמחאות. במקרה נשוא כתב האישום הוא לקח ציוד מהחנות לצורך בניית שרת חדש לחברה, ובמהלך סופשבוע אחד התקין את השרת, אך נכשל בהעברת מאגרי המידע מהשרת הקודם. בשל כך הבעלים כעס עליו והודיע לו בשיחת טלפון כי אינו מתכוון להעסיק אותו עוד. החברה לא שילמה לו שכר עבור החודש האחרון שבו נתן לה שירותים ואף לא שילמה לו עבור הציוד שרכש. הוא נותר בחוב לחנות ופרע אותו בדרך שאינה זכורה לו. הנאשם טען בעדותו, כי נכנס למשרדי החברה ולקח את הדיסקים כי רצה שבעלי החברה ידברו איתו לגבי הכסף שחייבים לו. זאת עשה למעלה משנה לאחר המועד בו התקשרותו עם החברה באה לכדי סיום.

15. הגב' לביץ שללה בעדותה נחרצות את הטענה כי הנאשם הוא שהתחייב בתשלום כספים מול החנות ממנה נרכשו הדיסקים (עמ' 10 שורות 26-32), ואולם על רקע המשקל שניתן לעדותה כמפורט לעיל, אין די בכך כדי לדחות את טענתו של הנאשם. גם מר לביץ שלל בעדותו את האפשרות כי החברה לא שילמה עבור הדיסקים (עמ' 23 שורה 23), ואולם גם לעדותו בעניין זה יינתן משקל נמוך לנוכח העובדה שעלתה מתוך דברי העדים ומדברי הנאשם עצמו, לפיה הגב' לביץ היא שעסקה בנושאים הכספיים בחברה.

16. הנימוק לדחיית טענת תביעת הזכות בתום לב של הנאשם עולה משניים: ראשית- העובדה כי נלקחו שמונה דיסקים ולא ארבעה בלבד שאותם רכש הנאשם. שנית, וזה העיקר- מתוך גרסתו של הנאשם עצמו. מדובר בגרסה כבושה, שנשמעה לראשונה בבית המשפט ולא נטענה בהודעתו של הנאשם במשטרה (ת/1). אורכה של ההודעה תשעה עמודים. עד העמוד החמישי לאותה הודעה, הכחיש הנאשם מכל וכל כי נכנס למשרדי החברה והכחיש את המיחוס לו. רק לאחר שהוצג לו סרטון וידאו שבו הוא נצפה בתוך משרדי החברה, אמר הנאשם, כי האדם הנצפה בסרטון מאד דומה לו, ולאחר מכן אמר שנזכר כי נכנס לבניין רק לצורך שימוש בשירותים, ושב והכחיש כי לקח רכוש כלשהו. לאחר שורה ארוכה נוספת של שאלות בנוגע לשימוש בשירותים, הודה הנאשם כי נכנס גם למשרדי החברה באמצעות הקוד לפתיחת הדלת שהיה ידוע לו, אך שב והכחיש כי נטל דבר מה מהמקום. לדבריו נכנס למקום כי "היה לו עצוב". רק לאחר שניתנה לנאשם הזדמנות לחשוב מחדש על גרסתו, הודה בעמ' 7 שורה 226 להודעה, כי הדיסקים נמצאים בביתו. על פי גרסתו באותו שלב הוא עבר במקום ורצה ללכת לשירותים כי זה הבניין היחיד שמכיר באזור. לדבריו נכנס למשרד לאחר שבדק אם קוד הכניסה נותר כשהיה, הסתובב בחדרים וראה את השרת, וחשב שאולי כך יוכל לקבל את כספו בחזרה. הוא לקח את הדיסקים, שם אותם בתיקו ונסע לביתו. לדבריו עשה כן כי החברה הייתה חייבת לו כסף, אך בשום שלב בהודעתו לא ציין כי החוב נובע מרכישת הציוד על ידו. החוב הכספי היחיד של החברה לנאשם אליו התייחס הנאשם בהודעתו במשטרה הוא חוב השכר:

"ש. הם שילמו לך את כל הכסף שהגיע לך?"

ת. לא. בחודש האחרון הם לא שילמו לי. זה היה סכום של 1,500 ₪". (ת/1 שורות 47-48).

בהמשך, כשסיפר הנאשם על חובות החברה כלפיו הוסיף ואמר:

"אחרי שבועיים התקשרתי אליו לשאול מה עם המשכורת ואז אמר שהוא צריך לבדוק את זה..." (1/ת שורות 74-75).

17. בעלי החברה מר וגב' לביץ לא חלקו על כך כי החברה נותרה חייבת לנאשם שכר בגין חודש העבודה האחרון שלו, ועל רקע זה, כמו גם על רקע דברי הנאשם לפיהם עלות הדיסקים 2,000 - 3,000 ₪ (עמ' 20 שורות 6-7), לא ניתן לקבל את הטענה כי נוצר חוב של החברה לנאשם בשל רכישת השרת והדיסקים על ידי הנאשם.

18. אוסיף כי גם בעדותו בבית משפט, כאשר נשאל הנאשם על התקשורת שהייתה לו עם בעלי החברה לאחר ההודעה על הפסקת העסקתו, הוא אמר כי התקשר ושאל את מר לביץ "מה עם הכסף". כאשר נשאל באיזה כסף מדובר, תשובתו המיידית של הנאשם הייתה: **"משכורת חודשית, 1,000 ₪ אלה זה היה המשכורת"** (עמ' 16 שורות 10-14). אמנם בהמשך הנאשם הוסיף כי היה חייב כספים לחנות עבור הציוד (עמ' 16 שורה 17), ואולם מדובר, בגרסה כבושה שאני מתקשה לתת בה אמון.

19. משאלה הם פני דברים, טענתו של הנאשם לפיה החברה הייתה חייבת לו כסף בגין רכישת הציוד נדחית. משכך, אין כלל מקום לדון בטענה כי הציוד שנטל עם כניסתו למשרדי החברה הוא ציוד שהאמין בתום לב כי הוא שלו והוא זכאי לקחתו עמו. בהקשר זה יש לומר, כי הנאשם לא טען בעדותו בבית המשפט בצורה ברורה כי סבר בתום לב שהדיסקים הם שלו והוא זכאי לקבלם בחזרה. טענה זו ניתן ללמוד, אולי, באופן מרומז בלבד מתוך דבריו, והיא נשמעה בעיקר מפי בא-כוחו בתשובה לאישום ובסיכומים. יתרה מכך, העובדה כי הנאשם הסתיר את מעשיו, לא פנה לבעלי החברה ואף הכחיש את המעשים לאורך חלקה הגדול של חקירתו במשטרה, מטילה ספק גדול בתום לבו בעת ביצוע המעשים. הדעת נותנת כי אם היה הנאשם סבור באמת ובתמים כי הדיסקים שנטל ממשרדי החברה הם שלו והוא בעל זכות בהם מאחר ולא שולמה לו תמורתם, היה אומר את הדברים מיד בפתח ההודעה ולא מנסה לטשטש את מעשיו.

20. ודוק, אין חולק כי החברה חבה לנאשם סכום של כ- 1,000 ₪ שכר עבור עבודתו בחודש האחרון שלא שולם לו. הדבר מקנה לנאשם, לכל היותר זכות לפנות בתביעה לבית המשפט להשבת שכרו, אך אינו מקנה לו זכות להיכנס למשרדי החברה ולתפוס נכסים מנכסיה. בוודאי שלא מוקנית לו כל זכות שכזו בחלוף למעלה משנה לאחר שההתקשרות בין הצדדים באה לכדי סיום.

21. למעלה מן הצורה אומר, כי אף אם טענת הנאשם, לפיה האמין בתום לב כי הדיסקים הם שלו והוא זכאי לקחתם הייתה מתקבלת, לא היה בכך כדי לשנות את התוצאה.

הדיסקים שנטל הנאשם הכילו את מאגרי המידע של החברה. נטילת הדיסקים משמעותה המעשית היא, בראש ובראשונה, נטילת מאגרי המידע שנשמרו עליהם. אין חולק כי על מאגרי מידע אלה שהם בעלי שווי כלכלי לא מבוטל, לא הייתה לנאשם כל תביעת זכות בתום לב. לא ניתן אף לקבל את הטענה כי הנאשם לא ידע כלל מה טיב המידע שאצור על אותם דיסקים. הנאשם העיד כי הדיסקים נרכשו לצורך העברה של מאגר המידע של החברה, אשר היה על

השרת הקודם, והוא אף היה מעורב בניסיונות שנעשו בתחילת הדרך להעביר את אותו מאגר מידע לדיסקים (עמ' 16 שורות שורות 10-3). הנאשם העיד עוד, כי הקשיים שנתגלו בהעברת המידע לדיסקים החדשים יצרו "בלגן" בחברה (עמ' 16 שורות 22-23) והסביר כי הבלגן נוצר בשל כך שכל החברה עובדת עם אותו מאגר הנתונים (עמ' 20 שורה 11).

22. הנה כי כן, הנאשם ידע כי נטילת הדיסקים מן השרת כורכת בתוכה את נטילת מאגר המידע של החברה, והבין גם את השפעתה המסתברת של נטילה זו על פעילות החברה. העובדה שלא ניתן להפריד בין הדיסקים למאגר הנתונים אין משמעותה הקניית זכות לנאשם ליטול עמו גם את מאגר הנתונים.

23. משאלה הם פני הדברים, אני קובעת כי היסוד "בלי תביעת זכות בתום לב" שבעבירת הגניבה, הן ביחס לדיסקים, הן ביחס למידע שאצור עליהם, הוכח מעבר לספק סביר.

הכוונה לשלול את הדיסקים שלילת קבע

24. בתשובה לכתב האישום נטען כי כוונתו של הנאשם הייתה, בין היתר, להחזיר את הדיסקים לחנות ממנה נרכשו ולהתחשבן עם בעליה. לכאורה, די בכך לצורך הוכחת הכוונה לשלילת קבע של הדיסקים מהחברה. דא עקא, שהנאשם לא חזר על גרסה זו בעדותו בבית המשפט, וטען כי כל כוונתו בנטילת הדיסקים הייתה לזעזע את בעלי החברה ולגרום להם לדבר איתו על החוב הכספי שחבים לו (עמ' 19 שורות 15-32).

25. עם זאת, לא ניתן לקבל גם את טענת הנאשם שנטענה בעדות וזאת לנוכח מדיניות ה"שב ואל תעשה" שבה נקט הנאשם לאחר נטילת הדיסקים משרדי החברה. הדיסקים נלקחו משרדי החברה על ידי הנאשם בחודש אפריל 2011. הנאשם נחקר בחשד לביצוע העבירות כעבור שמונה חודשים, בחודש דצמבר 2011. במשך כל החודשים הללו הנאשם לא עשה דבר, ובפרט לא פנה לבעלי החברה ולא הודיע לאיש שהדיסקים נמצאים אצלו. גם כאשר דבר הנטילה התגלה, הנאשם ניסה לטשטש את מעורבותו, כפי שפורט לעיל. בנסיבות אלה, טענתו של הנאשם כי המתין שבעלי החברה יפנו אליו מעוררת חוסר אמון, ויש לקבוע כי במעשיו הוכחה כוונה לשלול את הדיסקים שלילת קבע.

שוויו של הרכוש שנגנב

26. בכתב האישום נטען כי שווי המידע שאצור על הדיסקים שנגנבו מוערך במיליוני שקלים, ובהתאם יוחסה לנאשם עבירה של גניבה בנסיבות מיוחדות לפי סעיף 384(ב) לחוק העונשין: גניבת דבר שערכו עולה על 500,000 ש"ח.

27. לא ניתן לקבל את הטענה כי בשעת נטילת הדיסקים הנאשם לא ידע כי הדיסקים שנטל הכילו את מאגרי המידע, זאת בשל עבודתו רבת השנים בחברה, כמו גם העובדה שהוא שהתקין את הדיסקים ואף ניסה להתקין עליהם בשעתו את מאגרי המידע.

28. שווים של הדיסקים נאמד בהתאם לנזק שנגרמה לחברה בשל גניבתם, ולא בהתאם לשאלה האם הנאשם עצמו יכול היה להפיק תועלת ממאגרי המידע שנצברו על גבי הדיסקים, לפתוח אותם או למכור אותם לאחר.

29. אמנם, בהודעתה של הגב' לביץ במשטרה (ת/5) נטען, כי שווי הדיסקים הוא מיליונים, ואין חולק על כך שהשווי הכלכלי של מאגר המידע עבור החברה הוא רב מאד. דא עקא שלא הובאה ראייה שיש בה כדי להוכיח, במידה הנדרשת במשפט פלילי, כי שווי המידע שעל הדיסקים עולה על 500,000 ₪.

30. עם זאת, המידע שנשמר על הדיסקים היה כלי עבודה מרכזי עבור החברה. מעדותם של שני בני הזוג לביץ עולה, כי גניבת הדיסקים גרמה להשבתת העבודה של החברה למשך מספר ימים עד שניתן היה לשחזר את המידע, ואף הנאשם עצמו העיד על כך שללא גישה למאגר המידע נוצר "בלגן", כפי שהיה כשניסה להתקין את הדיסקים בעצמו ולהעביר עליהם את מאגר המידע.

31. הוכח מעבר לספק סביר, כי הדיסקים שנגנבו על ידי הנאשם הם דבר המשמש כלי עבודה ואמצעי להפקת פרנסה של החברה, בעליה ועובדיה, וערכם, אף לשיטת הנאשם, עולה על 1,000 ₪. משכך, בהתאם לסמכותי לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב-1982 מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 384א(2) לחוק העונשין תחת העבירה לפי סעיף 384א(ב) לחוק, שבה הואשם בכתב האישום.

סיכום

32. לנוכח האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של התפרצות לבנין שאינו מקום מגורים או תפילה, לפי סעיף 407א(א) לחוק העונשין, מזכה אותו מעבירה של גניבה בנסיבות מיוחדות, לפי סעיף 384א(ב) לחוק, ומרשיעה אותו תחתיה, בעבירה של גניבה בנסיבות מיוחדות לפי סעיף 384א(2) לחוק.

ניתנה היום, י"ט שבט תשע"ז, 15 פברואר 2017, במעמד הצדדים